

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/8/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614010071
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5614010071.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Urbanovej a sudcov JUDr. Evy Kyselovej a JUDr. Pavla Polku na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. marca 2017 v Žiline, o odvolaní obžalovaného Ing. V. O. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/28/2014 zo dňa 14.9.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. **z r u š u j e** rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 1T/28/2014 zo dňa 14.9.2016.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného Ing. V. O., nar. XX.X.XXXX v Y. W., trvale bytom
X. X. XX, okr. Y. W.,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e :

po tom, ako mu na základe trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 28.11.2012, sp.zn. 1T/132/2012, právoplatného dňa 22.12.2012, ktorým bol odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, v zmysle ustanovenia § 13a ods. 1 písm. d/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zrazení, v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o obecnom zrazení“), zanikol mandát starostu, do 12.8.2013 protiprávne pokračoval v jeho výkone a využíval oprávnenia prináležiace starostovi obce v zmysle ustanovenia § 13 ods. 4 zákona o obecnom zriadení, čím neoprávnene zasahoval do výkonu právomoci a pôsobnosti obce Demänovská Dolina, IČO: 00315168, okres Liptovský Mikuláš, a v tejto súvislosti poberal plat starostu obce vo výške najmenej 1.537,51 Eur mesačne, v zmysle § 1 zákona č. 253/1994 Z.z. o právnom postavení a platových pomeroch starostov obcí a primátorov miest, v znení neskorších predpisov, čím obci Demänovská Dolina spôsobil škodu vo výške najmenej 11.365,08 Eur,

t e d a

na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že využil niečí omyl a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu,

č í m s p á c h a l

prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Z a t o s a o d s u d z u j e

podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 1 Tr. zák. na peňažný trest vo výmere 2.000,- (dvetisíc) Eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, u s t a n o v u j e náhradný trest odňatia slobody na 6 (šesť) týždňov.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný Ing. V. O. uznaný vinným z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák. a z pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Za tieto prečiny mu bol podľa § 221 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 28 mesiacov. Podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 Tr. zák., výkon tohto trestu bol obžalovanému podmienene odložený a zároveň mu bol uložený probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. mu bola ustanovená skúšobná doba na 2 a pol roka a podľa § 51 ods. 4 Tr. zák. mu bola uložená povinnosť spočívajúca v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný, a to bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní. Podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 1.12.2016, odvolanie písomne odôvodnil. Prostredníctvom obhajcu vytýkal obžalobe, že nemá náležitosti požadované ustanovením § 235 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia je nevyhnutné, aby v obžalobe vyjadrená skutková veta obsahovala relevantné údaje, ktoré odôvodňujú použitú právnu kvalifikáciu konania obvineného. Skutková veta musí byť svojim konkrétnym obsahom v súlade s právnou vetou obžaloby a všetkými jej znakmi. Skutkovú podstatu trestných činov, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba, t.j. prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák. a prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák. v spojení so znením § 128 ods. 1 Tr. zák. možno naplniť jedine tým, že páchatel' uvedených trestných činov využije niečí omyl alebo iného uvedie do omylu. Zo skutkovej vety obžaloby, ktorá bola na neho podaná nijako neplynie, že by mal svojim konaním vytvoriť omyl, či omyl využiť, ani to, kto by sa mal v prípadnom omyle nachádzať, či byť do omylu uvedený. Na základe týchto okolností nie je možné skutok opísaný v obžalobe kvalifikovať ako trestný čin podvodu a ani ako trestný čin poškodzovania cudzích práv. Je neprijateľným, aby náležitosti skutkovej vety obžaloby dopĺňal až odsudzujúci rozsudok okresného súdu svojim odôvodnením, v rámci ktorého súd uviedol, že obžalovaný mal uvádzať do omylu obec a jej občanov tým, že zatajoval existenciu právoplatného trestného rozkazu ako titulu brániacemu mu vykonávať post starostu obce a tiež svojimi tvrdeniami, že vo veci boli podávané opravné prostriedky, protesty, atď. Takýto úsudok súdu o „uvádzaní do omylu“ je pritom nesprávnym a arbitrárnym, nakoľko nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. O právoplatnom trestnom rozkaze mali poslanci obce vedomosť z anonymu, ktorý im bol doručený spoločne s predmetným trestným rozkazom s vyznačenou doložkou právoplatnosti, a tiež z reportáže TV Markíza spracovanej G. J.. Na základe uvedeného vedomosťou o jeho právoplatnom odsúdení disponovali nielen poslanci obce, občania obce Demänovská Dolina, ale i občania celého Slovenska. Záver súdu o tom, že mal uvádzať občanov obce do omylu bol vyslovený bez toho, aby súd v tomto smere vykonal nejaký dôkaz. Rovnako je neakceptovateľné aj konštatovanie súdu, že mal obec a jej obyvateľov uvádzať do omylu i svojimi tvrdeniami, že vo veci boli podávané opravné prostriedky. Sám súd totiž v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že z vykonaných dôkazov plynie, že podal voči trestnému rozkazu odpor, voči rozhodnutiu o odpore sťažnosť, a proti rozhodnutiu o sťažnosti dovolanie. Odpor, sťažnosť, ako i dovolanie predstavujú v trestnom konaní opravné prostriedky. V ďalšej časti odvolateľ namietal skutkovú vetu obžaloby, ktorá je zjavne nelogická. V zmysle tejto mu je kladené za vinu, že mal výkonom mandátu starostu po jeho zániku neoprávnenne zasahovať do výkonu právomoci a pôsobnosti orgánov obce, najmä obecného zastupiteľstva. Vágnosť a miera abstraktnosti tejto skutkovej vety mu upiera právo na reálnu obhajobu a kvalifikovanú obranu, pretože z tejto skutkovej vety nie je zistiteľné a nedá sa identifikovať do akých konkrétnych právomocí a pôsobnosti orgánov obce mal zasahovať. Uvedené tak opätovne nerešpektuje § 235 Tr. por. Ak by totiž vedel konkrétne do akých právomocí, ktorého orgánu obce zasahoval, mohol by posúdiť, či takéto právomoci vôbec danému orgánu patria a následne i to, či do takýchto právomocí i zasiahol. Odvolateľ namietal i správnosť právnej vety obžaloby ustanovenia § 375 ods. 1, 2 písm. c) Tr. zák., ktoré ustanovenie možno naplniť dvoma spôsobmi, a to buď uvedením do omylu alebo využitím omylu. Absencia presnej kvalifikácie skutku mu znemožnila zaujať obhajobné stanovisko ku takejto kvalifikácii. Odvolateľ následne citoval článok 4 Protokolu 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní

podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený, alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a Trestného poriadku tohto štátu. Dlhodobo nemenná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k článku 4 Protokolu č. 7 Dohovoru dopadá tak na činy kvalifikované vnútroštátnym právom ako trestné činy, tak i na činy ním kvalifikované ako priestupky, prípadne iné správne delikty, a výnimočne i disciplinárne delikty. Európsky súd pre ľudské práva sa nepriklonil k záveru, že zákaz ne bis in idem je obmedzený len na trestné konanie, keďže z hľadiska uplatnenia tejto zásady označil za rozhodujúcu totožnosť skutku, a nie totožnosť právnej kvalifikácie. V tejto súvislosti odvolateľ argumentoval tým, že rozhodnutím Obvodného úradu Liptovský Mikuláš zo dňa 22.8.2013, bol v správnom konaní právoplatne uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti poriadku v správe podľa § 21 ods. 1 písm. g) Zákona o priestupkoch, ktorého skutkovú podstatu naplnil tým, že napriek tomu, že mu v zmysle § 13a ods. 1 písm. d) zákona SNR č. 369/1990 Z.z. zanikol právoplatným odsúdením za úmyselný trestný čin mandát starostu obce Demänovská Dolina dňom 22.12.2012, vykonával funkciu starostu obce do dňa 12.8.2013. Skutok uvedený v obžalobe prokurátora Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš zo dňa 5.3.2014 znie v zásade rovnako. Zo skutkovej vety obžaloby jasne plynie, že mu je kladené za vinu správanie pozostávajúce z toho, že i po zániku jeho mandátu starostu v dôsledku právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 28.11.2012 s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňom 22.12.2012, ktorým bol odsúdený za prečin krádeže do 12.8.2013, protiprávne pokračoval v jeho výkone a využíval oprávnenia prináležiace starostovi obce. V tejto súvislosti odvolateľ vyslovil presvedčenie, že vydaniu napadnutého rozsudku od počiatku bránila procesná prekážka zásady ne bis in idem. Okrem uvedeného obžalovaný tvrdil a tvrdí, že vo veci vedenej pod sp.zn. 1T/132/2012 mu nikdy nebol doručený trestný rozkaz do vlastných rúk, v dôsledku čoho nemôže byť právoplatný. Napriek tomu, že opakovane požadoval vykonať znalecké dokazovanie v odbore grafológia zamerané na posúdenie pravosti podpisu, uvedené súd neakceptoval. Pravosť podpisu nebola objektívne nikdy posúdená ani kvalifikovane preukázaná. Vzhľadom na uvedené odvolateľ navrhol, aby krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a jeho spod obžaloby oslobodil alebo, aby napadnutý rozsudok zrušil a trestné konanie zastavil.

Podaním, ktoré bolo Okresnému súdu Liptovský Mikuláš doručené 15.12.2016, sa k odvolaniu obžalovaného vyjadril prokurátor. V týchto písomných dôvodoch rozporoval tvrdenie odvolateľa o tom, že obžaloba nespĺňa náležitosti ustanovenia § 235 písm. d) Tr. por. Podľa názoru prokurátora zo skutkovej vety obžaloby vyplýva kde, kedy a akým spôsobom mal byť skutok obžalovaným spáchaný s tým, že tento je dostatočne konkrétny, ktorá skutočnosť vylučuje jeho zámenu so skutkom iným. Z formulácie skutkovej vety je evidentné, že obžalovaný si protiprávne prisvojil oprávnenia pravidelne spájané s výkonom mandátu starostu obce. Bez právneho titulu poberal plat starostu obce a vo vzťahu k obecnému zastupiteľstvu sa vydával za starostu obce, hoci mal vedomosť, že toto postavenie mu už nepatrí, nakoľko mandát starostu obce mu zanikol s poukazom na znenie § 13a ods. 1 písm. d) zákona č. 369/1990 Zb. Namietal tiež závery obhajcu obžalovaného, že skutková veta obžaloby je vágnou a nelogickou. Dal do pozornosti oprávnenia starostu obce vyplývajúce predovšetkým zo znenia § 13 ods. 4 písm. a), ods. 6 Zákona o obecnom zriadení, ktoré je oprávnený v aplikačnej praxi uplatňovať výlučne starosta obce a nie osoba, ktorá sa za neho po zániku mandátu iba vydáva. Pri skutku právne kvalifikovanom ako pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 Tr. por. v paragrafovanom označení skutku pri odseku 1 nie je vyznačené písmeno b). Podľa prokurátora ide o zrejmu chybu v písaní, ktorá je odstránená formuláciou právnej vety. V súvislosti s priestupkovým konaním vedeným proti obžalovanému prokurátor upozornil na skutočnosť, že skutok, o ktorom sa v tomto priestupkovom konaní konalo a rozhodlo bol subsumovaný pod znenie § 21 ods. 1 písm. g) zákona č. 372/1990 Zb., a jeho páchatel bol v priestupkovom konaní postihnutý za to, že sa úmyselne neoprávnenne vydával za verejného činiteľa, nie však za to za čo bola na neho v trestnom konaní podaná obžaloba, teda za poberanie platu starostu obce bez právneho titulu (prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák.), a za protiprávne zásahy do právomocí a pôsobnosti obce Demänovská Dolina (pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák.). Akékoľvek úvahy nad prípadným uplatnením zásady „ne bis in idem“ považuje prokurátor v danej veci za nemožné. Posúdenie pravosti podpisu obžalovaného na doručene preukazujúcej oznámenie súdneho rozhodnutia v inej jeho trestnej veci, nemôže byť predmetom dokazovania v trestnej veci, v ktorej sa aktuálne vedie proti nemu trestné stíhanie. Otázkou právoplatnosti trestného rozkazu vo veci sp.zn. 1T/132/2012 sa na popud samotného obžalovaného zaoberali všeobecné súdy Slovenskej republiky všetkých inštancií so záverom, že predmetné súdne rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 22.12.2012. Vzhľadom na uvedené považuje prokurátor odvolanie obžalovaného za nedôvodné,

rozsudok okresného súdu za zákonný, a preto navrhol, aby opravný prostriedok podaný obžalovaným bol podľa § 319 Tr. por. zamietnutý.

Krajský súd na podklade odvolania podaného obžalovaným, po zistení, že v predmetnej veci niet zákonného dôvodu na postup podľa § 316 Tr. por., preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Pri preskúmaní prihliadal i na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale sú takej povahy, že by mohli byť dôvodom na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Následne zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávneným subjektom a je dôvodné.

Pri plnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanovení § 2 Tr. por., najmä zásadu zákonného trestného procesu podľa § 2 ods. 7 Tr. por., zásadu práva na obhajobu podľa § 2 ods. 9 Tr. por., zásadu voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por. i zásadu rovnosti strán (kontradiktórnosti) podľa § 2 ods. 14 Tr. por. Okresný súd po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, vyhodnotení a posúdení dôkazného stavu ustálil vo výroku o vine svojho rozsudku priebeh skutkového deja zodpovedajúci všetkým vykonaným dôkazom. Výsledky vykonaného dokazovania v predloženej veci vyznievajú jednoznačne a tvoria úplne ucelenú usvedčujúcu dôkaznú reťaz, z ktorej možno vyvodiť záver, že skutok popísaný vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa stal práve tak, ako je uvedené v skutkovej vete, tento vykazuje znaky trestného činu a možno vyvodiť bezpečný záver, že tento skutok spáchal práve obžalovaný Ing. V. O..

V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného Ing. V. O. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny. Závery okresného súdu prezentované vo výrokovej časti rozsudku týkajúce sa otázky viny obžalovaného, vysvetlenie týchto záverov v odôvodnení napadnutého rozsudku si krajský súd v celom rozsahu osvojil, a preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa odkazuje. Odôvodnenie rozsudku, pokiaľ ide o výrok o vine, teda učinil súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 168 Tr. por.

Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného Ing. V. O. je potrebné uviesť, že tento v podstate založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho skutkovými a právnymi námietkami sa súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia riadne vysporiadal a pri hodnotení dôkazov dôsledne postupoval podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, pokiaľ ide o konanie obžalovaného právne posúdené ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Skutočnosť, že odvolateľ Ing. V. O. a jeho obhajca sa nestotožňujú so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa ohľadom tohto skutku nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených okresným súdom. V tejto súvislosti je potrebné odvolateľa upozorniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v odvolaní, ale iba na tie námietky a argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa pokiaľ ide o skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu. Rovnako je potrebné odvolateľa upozorniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Tiež treba poznamenať, že právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Krajský súd opakovane uvádza, že súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré obžalovaného Ing. V. O. zo spáchania skutku popísaného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku

usvedčujú. Pri hodnotení dôkazov dôsledne postupoval podľa § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorého k správny a úplný skutkový zisteniam dôjde súd nielen vtedy, keď vykoná všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v ich súhrne správne zhodnotí. V súlade s uvedeným hodnotil výpovede všetkých svedkov, ich hodnovernosť i dôkaznú silu a jeho právny záver, že obžalovaný Ing V. O. konaním popísaným vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. je správny a zodpovedá zákonu.

Naproti tomu s argumentmi obžalovaného prezentovanými prostredníctvom obhajcu v odvolaní o porušení zásady „ne bis in idem“ (nie dvakrát o tom istom) v súvislosti s právnym posúdením konania obžalovaného ako pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák., (správne podľa § 375 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. - poznámka krajského súdu) sa krajský súd stotožnil.

Odvolateľ namietal, že rozhodnutím Obvodného úradu Liptovský Mikuláš zo dňa 22.8.2013 bol v správnom konaní právoplatne uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti poriadku v správe podľa § 21 ods. 1 písm. g) Zákona o priestupkoch, ktorého skutkovú podstatu naplnil tým, že napriek tomu, že mu v zmysle § 13a ods. 1 písm. d) Zákona SNR č. 369/1990 Z.z. právoplatným odsúdením za úmyselný trestný čin dňom 22.12.2012 zanikol mandát starostu obce Demänovská Dolina, vykonával funkciu starostu obce i naďalej a to až do dňa 12.8.2013. Podľa odvolateľa skutok uvedený v obžalobe prokurátora zo dňa 5.3.2014 znie v zásade rovnako. Zo skutkovej vety obžaloby jasne plynie, že mu je kladené za vinu správanie pozostávajúce z toho, že i po zániku jeho mandátu starostu v dôsledku právoplatného trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 28.11.2012, ktorým bol odsúdený za prečin, protiprávne až do 12.8.2013 pokračoval v jeho výkone a využíval oprávnenia prináležiace starostovi obce.

Podľa názoru krajského súdu treba prisvedčiť odvolateľovi, že právoplatné rozhodnutie o priestupku vydané Obvodným úradom Liptovský Mikuláš zo dňa 22.8.2013, ktorým bol Ing. V. O. okrem iného uznaný vinným zo spáchania priestupku proti poriadku v správe podľa § 21 ods. 1 písm. g) Zákona o priestupkoch zakladá prekážku veci rozsúdenej vo vzťahu k pokračovaciemu prečinu poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) Tr. zák. Z opisu skutku uvedeného v rozhodnutí o priestupku zo dňa 22.8.2013, právne kvalifikovanom ako priestupok proti poriadku v správe podľa § 21 ods. 1 písm. g) Zákona o priestupkoch, a jeho porovnaním s konaním uvedeným v obžalobe prokurátora 2Pv 488/13 zo dňa 5.3.2014 možno vyvodit', že ide o skutok totožný, o ktorom už bolo rozhodnuté v správnom konaní. Obžalovaný Ing. V. O. napriek tomu, že mu v zmysle § 13a ods. 1 písm. d) Zákona SNR č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov zanikol mandát starostu obce Demänovská Dolina, a to dňom 22.12.2012, následne až do dňa 12.8.2013 vykonával funkciu starostu obce a využíval oprávnenia, ktoré mu neprináležali. Ako už bolo uvedené v predchádzajúcom porovnaní konania Ing. V. O., za ktoré bol uznaný vinným v správnom konaní s konaním, pre ktoré bola na neho podaná obžaloba a toto bolo kvalifikované ako prečin podľa § 375 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) Tr. zák. je zjavné, že ide o skutok totožný, o ktorom bolo už právoplatne rozhodnuté, a potom zakladá prekážku veci rozsúdenej (rei iudicatae). Teda ak odvolateľ v odvolaní tvrdil, že vydaniu napadnutého rozsudku bránila procesná prekážka zásady ne bis in idem (nie dvakrát o tom istom), jeho odvolacia výhrada bola čiastočne dôvodná vo vzťahu ku skutku právne kvalifikovanom ako prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) Tr. zák. Pokiaľ ho obžaloba vinila i z ďalšieho skutku, a to z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák. k právnej kvalifikácii tohto skutku sa odvolací súd vyjadril v predchádzajúcom a odvolateľa upozorňuje, že v tomto prípade nemôže ísť o skutok totožný, pretože v tomto prípade jeho konanie bolo namierené proti majetku obce Demänovská Dolina, ktorému subjektu spôsobil škodu najmenej 11.365,08 Eur.

Konanie obžalovaného Ing. V. O. potom krajský súd právne kvalifikoval len ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 Tr. zák. a skutok právne posúdený ako pokračovací prečin poškodzovania cudzích práv podľa § 375 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. c) Tr. zák. z právnej kvalifikácie konania obžalovaného vypustil, vzhľadom na to, že išlo o jednočinný súbeh.

Pri úvahách aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného kvalifikované ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. pri zohľadnení jeho zavinenia, následku, pohnútky, osoby obžalovaného, jeho pomery a možnosť nápravy, pri nezistení poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, krajský súd uložil obžalovanému trest peňazný vo výmere 2.000,- Eur, eventuálne trest

náhradný na 6 týždňov. Takto uložený trest považuje krajský súd za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie. Uložený peňažný trest v plnej miere zodpovedá závažnosti spáchaného prečinu, spôsobu jeho vykonania a následkom. Zohľadňuje tiež možnosť nápravy a pomery obžalovaného. Pri určení druhu trestu a výmery trestu odvolací súd postupoval podľa všeobecných zásad ukladania trestov tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zák.

S poukazom na uvedené krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.